

Pericopa Şlah: „Episoada iscoadelor”, după Tanach și Midraşim [anul 5779]

A trecut un an și ceva de la ieșirea evreilor din Egipt. În acest an s-au petrecut câteva evenimente de mare însemnătate, care au lăsat urme nu numai în existența evreilor, ci a întregii omeniri. În acest răstimp s-au petrecut despărțirea apelor mării (traversarea Mării Roșii), dăruirea celor zece porunci pe muntele Sinai și inaugurarea Cortului-Tabernacol. A venit, de asemenea, timpul împlinirii promisiunii divine dată lui Avraham Avinu în „Legământul dintre Părți” cu HAŞEM *Brit Bein Habetarim* ברית בין הבתרים (Geneza 15:10) de moștenire a țării promise, țara Canaan. Evreii știau foarte bine că vor fi nevoiți să lupte pentru cucerirea țării, astfel că, pentru a pregăti cum trebuie asediul, au trimis iscoade care să aducă informații utile. Această operațiune s-a terminat însă, din păcate, cu o catastrofă, în urma căreia Bnei Israel, evreii, au fost pedepsiți să continue peregrinările prin pustiu încă 38 de ani. Acest eveniment, cunoscut drept „Episoada iscoadelor”, a devenit unul din cele mai triste, petrecute de 9 BeAv,

[În acest material vom descrie desfășurarea evenimentelor după cele descrise în Tora](#) (pericopa noastră Numeri cap. 13 și Deutoronom cap. 1) [și cele care adaugă informații din diferite midraşim.](#)

Când Bnei Israel au primit porunca să înainteze spre țara promisă, le-a fost frică de incertitudinea care îi aștepta, cu toate că li s-a promis încă din Egipt o „țară în care curge lapte și miere”. În Deutoronom 1:22 scrie: „Să trimitem oameni înaintea noastră ca să ne cerceteze țara și să ne aducă informații despre calea pe care ne vom sui și despre orașele în care vom intra”. Cererea aceasta i-au făcut-o lui Moşe, care la rândul lui a apelat la Kadoş Baruch Hu. El i-a răspuns că Eu nu-ți spun să trimiți sau să nu trimiți. În ziua de 29 a lunii Sivan anul 2449 Moşe a trimis 12 iscoade, câte una din fiecare trib. Ei erau persoane foarte importante și apreciate.

Moşe Rabenu a transmis iscoadelor itinerariul exact pe care trebuie să-l parcurgă, precum și indicații cum să intre prin sudul țării, prin zona numită Neghev și, de acolo, să urce pe munte. Mai trebuie să adune informații despre locuitori, numărul lor și pregătirea lor pentru război. Trebuie să cerceteze felul solului și să aducă mostre de pământ și modele de fructe care erau ușor de adunat, fiind „zilele celor dintâi struguri” (Numeri 13:20).

Iscoadele au pornit la drum, însă foarte repede au început problemele. În fiecare oraș în care au intrat au văzut câte o înmormântare. Este vorba despre o minune pe care a făcut-o HAŞEM ca să abată atenția oamenilor de la străinii care se învârtesc prin oraș. Dar ei au înțeles asta într-un mod greșit, spunând că aceasta este o țară „care îi mănâncă pe locuitorii ei” (Numeri 13:32). Și, ca sperietura să fie completă, au întâlnit și niște uriași, față de care s-au simțit ca niște neînsemnate furnici (Numeri 13:32). Așa au ajuns la concluzia că Ereţ Israel este un loc periculos, pe care nu ne putem permite să luptăm ca să-l cucerim. Doar doi dintre ei au crezut altfel: Iehoşua/Iosua Bin Nun, elevul devotat a lui Moise și Calev Ben Iefune din tribul Iehuda. Când au trecut prin Hevron, acolo unde sunt înmormântați patriarhii neamului și Adam și Hava (Eva,) ei s-au abătut din drum până lângă mormintele celor amintiți, pentru a se ruga Lui Kadoş Baruch Hu, ca să-i susțină în această misiune.

Dar nu numai oamenii erau uriași, ci și roadele pământului. Din cauza asta, ei au hotărât să nu aducă cu ei mostre. Aici a sărit Calev cu sabia trasă, spunând că: „dacă nu luați cu voi din fructele țării, ori vă omor eu, ori mă omorâți voi!”. Iscoadele s-au supus și, din cauză că fructele erau foarte mari, au luat doar câte un ciorchine de struguri,

smochine și rodii.

Ei se întorc în tabăra evreilor din pustiu după 40 de zile, în seara de Tiș'a (9) BeAv. Toată obștea se adună în jurul lor, să audă raportul. Ei spun că, într-adevăr, țara este una în care curge lapte și miere. Și fructele sunt mari și frumoase. Dar oare am putea noi s-o cucerim? Părerea iscoadelor: „Nu și nu!”. Locuitorii țării sunt uriași și sunt niște eroi neînfricați. Orașele lor sunt fortificate și liniile de apărare sunt organizate foarte bine. Aceste vorbe au trezit instantaneu o mare neliniște, astfel că au izbucnit țipete din toate părțile. Au venit cu reclamații la Moise: „Cum de ne bagi într-o asemenea aventură periculoasă?” (după Numeri 14:2-3). Calev Ben Iefune a rămas șocat. Cum se poate ca evreii să uite așa de repede toate minunile pe care le-a făcut Moise la ieșirea din Egipt? Oare poporul o să le asculte pe iscoade, ignorându-l pe Moise, salvatorul lor?

Calev a spus atunci: „Ascultați, doar asta a făcut Moise? S-a făcut liniște. El a despărțit marea pentru noi, a coborât mana pentru noi, ne-a dat să mâncăm turturele. Nu aveți de ce să vă îngrijorați. Vom porni spre țară și o vom cuceri!” (Numeri 13:30). Dar lumea n-a vrut să-l asculte spunând: „mai bine muream în Egipt sau murim aici, în deșert” (vezi Numeri 14:2). „Mai bine ne întoarcem în Egipt!” Iosua și Calev, auzind acestea, și-au rupt hainele în semn de doliu. Ei au fost singurii care au rămas fideli planului divin.

Hakadoș Baruch Hu s-a supărat și a hotărât să-i pedepsească. I-a spus lui Moșe că va lichida tot poporul și va iniția o generație nouă din semenul lui Moșe care va fi cea care va intra în țară după Numeri 14:27-31). După ce Moise s-a rugat și chiar l-a implorat pe Dumnezeu să-i scuze pe evrei, El s-a învoit să nu distrugă poporul. Ca pedeapsă, poporul va rătăci în pustiu 40 de ani față de cele 40 de zile petrecute în misiune (după Numeri 14:34).

În această perioadă vor muri toți bărbații care au împlinit 20 de ani când au fost trimise iscoadele. Cele zece iscoade, excepție făcând, desigur, Iehoșua Bin Nun și Calev Ben Iefune, care au vorbit cu limbă rea împotriva țării, au murit imediat, răpuși de o boală... a limbii!

Când Bnei Israel au auzit că vor trebui să continue peregrinările în deșert preț de încă 40 de ani, s-au speriat și au spus că le pare rău și sunt gata să urce spre țară imediat. Moise i-a avertizat să nu facă asta, fiindcă Hakadoș Baruch Hu nu le este alături. Ei n-au ascultat și au ieșit la drum. Dar aici i-au așteptat Amalek și Canaan, care s-au luptat cu evreii și i-au învins după Numeri 14:40-45).

De aceea, este important să învățăm încă o dată că, în iudaism, important nu este să ai aspirații spirituale. Iudaismul nu este o religie de împlinire a aspirațiilor particulare, ci de împlinire a voinței Lui Kadoș Baruch Hu. [Când El vrea ca poporul să fie în Ereț Israel muncind pământul căruia îi aparține, nu avem voie să ne dorim să rămânem în pustiu.](#)